

**Motto:**

*„Letos bylo nejsušší léto za posledních třicet let. Proto nám na putáku tři dny a tři noci v kuse pršelo.“*

**Heslo:**

*„Dobrý den! Nemáte trochu vody? Já mám takový hlad, že bych u vás přespal.“*

*„Vodácké zpravodajství:*

*Všechny řeky v ČR jsou sjízdné.*

*Doporučujeme Land Rover, Jeep nebo jiné SUV. Výjimka je pouze na řece Ostravici, tam vám bude stačit Škoda Felicia.“*

Právě kvůli letošnímu stavu srážek jsme museli vyměnit Expedici Lužnice za Expedici Morava. Kdo to zkoušel, dá mi za pravdu, že se v létě daly jet pouze dolní toky řek (a i ty někdy dost obtížně). I když naše letošní expedice nebyla nijak zvlášť vodácky zajímavá, stalo se na ní spousta vtipných, výjimečných a hlavně silných zážitků. A tak vám je trochu přiblížím. Tož si pořádně zabalte lodní pytel, vestu na sebe, pádlo do ruky a vyrážíme!

**Pátek – den první**

S úderem třetí hodiny odpolední jsme už všichni čekali v klubovně. Ač někteří (např. já) očekávali, že vyjedeme právě ve tři, opak byl pravdou. Ještě jsme museli naložit barely, bomby a vaříče, kotlíky, kanystry, pádla, vesty a další srandičky při naší expedici nezbytné. Také bylo třeba nakoupit, o což se postaraly Teniska, Žížala a Viki. Grey, Efendi a Švestka pak odjeli ještě zařizovat něco kolem lodí.

O asi dvě a půl až tři hodiny později jsme konečně vyjeli. Oproti minulému roku se náš počet o čtvrtinu zmenšil – jelo nás jen devět, takže jsme se bez obtíží vlezli do dvou aut. S Greyem (důstojníkem, otcem Pírka, zodpovědným opravářem všeho a motorem Krahujce) jela kupodivu Pírko (žabička, jediná výjimka z pravidla (na puták jezdí jen skauti); jednou si někde zapomene vlastní hlavu, člunař Luňáka), Mravenec (skaut, můj příliš kontaktní mladší bratr, fotograf a psací stroj, motor Krahujce) a já (skautka, poddůstojník, starší sestra Mravence, kormidelník Luňáka, zapisovatel lodního deníku a všech možných událostí a spisovatel). Posádka druhého auta jela ve složení řidič Efendi (kapitán, motor Luňáka, kormidelník Robertka), Švestka (důstojník, zdravotník, motor Luňáka), Viki (skautka, lodivod, poddůstojník, posádka Krahujce), Teniska (skautka, člunař Krahujce, kuchař), Žížala (skautka, poddůstojník, kormidelník Krahujce, kuchař). Na vozíku se vezli S.M.Tb.32 Sperber (česky Krahujec) a S.M.Tb.28 Weihe (česky Luňák).

Grey musel při absenci dálniční známky jet přes menší silnice, zatímco Efendi a spol. s loděmi na vozíku a veškerou bagáží v nich cestoval devadesátkou dálnicí. Po necelých dvou hodinách jsme konečně dorazili do Olomouce. Vyložili jsme všechny věci a lodě a přepluli na ostrůvek uprostřed Moravy. Byl docela hezký, akorát téměř nad ním vedl železniční most (Olomouc - Nové sady), bylo tam jako v sušárně a všechno se umazalo od bahna. Tam jsme si vybalili spacáky a karimatky, naložili loďáky do lodí a nasadili paluby a stříšky. Efendi, Grey a holky\* se pak ještě vydali do hospody. My ostatní jsme si už jen chvíli povídali a šli spát. Čekal nás den plný pádlování.

## Sobota – den druhý

Budíček byl dost brzy, už někdy okolo šesti. Bylo dost teplo, pod mrakem, v dálce hřmělo. Posnídali jsme křupinky s mlékem, sbalili se a naložili bagáž na loď. Již v 8:10 jsme vyplouvali. Puťák konečně začal.

Plavba byla klidná, stále jen volej, voda skoro netekla. Obloha časem zmodrala a zbavila se mraků, ale tím pádem bylo ještě větší horko.

O půl desáté jsme začali přetahovat válcový jez Tážaly. Nebylo to obtížné. Jen Mravenec chvíli před odplutím z jezu spadl a dost ošklivě si odřel koleno. S tímto zraněním se potýkal celou expedici. Švestka mu ho ošetřil a my mohli pokračovat.

Naši další zastávkou se stala hospoda u hřiště v Charvátech – Čertoryjích. Slunce pálilo víc a víc a ohřívalo vzduch, zem i nás na nesnesitelnou teplotu. Bohužel jsme se vzhledem ke stavu vody (definitivní volej, plno špíny a sinice) nemohli schladit.

Cestu nám později zahradil další jez – Bolelouc. Bylo půl druhé, takže jsme zastavili u jezu na jakési louce (něco mezi hřištěm a cvičišťem psů), abychom poobědvali. Nastaly problémy při hledání oběda (holky neměly obsah barelů úplně zmapován). Oběd byl posléze nalezen a zkonsumován.

Po obědě jsme se rozhodli, než abychom přenesli tento jeden jez, radši pojedeme náhonem. Jednak se nám nechtělo teď tahat s věcmi a jednak jsme naivně uvěřili poznámce v kilometrůžce „Pokud je málo vody, jeďte náhonem.“. V té chvíli jsme ještě netušili, jak velká to je chyba.

Jeli jsme úzkým korytem, voda nepatrně tekla. Úspěšně jsme překonali kládu, která se vyskytla přes náhon a dorazili k první továrně. Slunce se schovalo, ale horko bylo stále. Využili jsme mostu před závodem, vyložili jsme věci a pak vytáhli loď. Ty jsme pomocí koleček převezli, zas naložili a vypluli. Trvalo to jen hodinu. Za půl hodiny se ale opakovala stejná situace.

Pirouš k pobavení nás všech prohlásila: „No ale nemohli bychom jet tou velkou černou dírou, co je vedle té mříže? Třeba to je průjezd pro loď.“ Byla však hned umlčena s tím, že je tohle určitě továrna na Májky\*\* a ty lodě, které tam vjedou, přistanou přímo v obrovském mlýnku a místo kánoe plné bagáže s kormidelníkem a háčkem vypadne na druhé straně pakl konzerv s paštikou.

Opět jsme tedy vyndali všechnu bagáž na břeh a vytáhli loď na louku u hřiště. Švestka se vydal zjistit, jak daleko je Morava. Kdyby se totiž nacházela blízko, mohli bychom se přesunout na ni a neotravovat se s dalšími třemi přenášeními (s tímto čtyřmi). Bohužel jsme byli příliš daleko, takže jsme se vydali i s lodí hledat laskavé místní občany, kteří by nám poskytli svou zahrádku ke spuštění lodí na vodu. Naštěstí hledání netrvalo dlouho a my mohli po hodině a třičtvrtě vyjet.

Nicméně plavba nepokračovala dlouho. Za zatáčkou se objevila hospoda ve Věrovanech, kde jsme přistáli a opět zjišťovali, kde je Morava. Její vzdálenost kilometr a půl odsud nás dost zarazila, proto jsme šli zase otravovat laskavé místní občany, jestli tady někdo tak úplnou náhodou nemá vozík, který bychom mohli použít na převezení lodí. S kolečky bychom museli jít totiž nejméně dvakrát a možná ještě jednou se zbytkem věcí. Měli jsme více štěstí než rozumu, jak se ukázalo za tuto expedici ještě několikrát. Laskavý pán s traktůrkem nám odvezl loď i věci a nechtěl si za to ani nic vzít.

My jsme urychleně nasadili stříšky, vybalili si věci na spaní a začali vařit večeři, protože se zatahlo a v dále se zase začalo blýskat. Těstoviny s kečupem a sýrem jsme snědli za sucha a hned zalezli do lodí. Pršet nezačalo, alespoň ne večer. Krápal jen trochu v noci, my ale spali hezky v suchu.

## Neděle – den třetí

V neděli jsme vstávali o půl osmé, což bylo o dost později než minulý den. Bohužel se to stále zdaleka nepřibližuje času, ve který normální člověk o prázdninách vstává. Pírko samozřejmě potřebovala něco extra, takže si na sezení vytáhla karimatku a u toho si shodila spacák do vody. Ten potom položila zpátky, čímž namočila i ty ostatní. Švestka z toho nebyl moc nadšený.

K snídani jsme namazali vánočky s marmeládou a dokonce byl uvařen čaj. Pírko se do jídla vrhla opět s velkou vervou, což zapříčinilo, že měla záchvat hygienické potřeby a svým čajem s mlékem důkladně umyla několik plátků vánočky. Za trest si je musela sníst nebo je zakopat společně s těstovinami od včerejška. To taky udělala.

Za teplého a trochu dusného počasí pod mrakem jsme vyrazili. Bylo půl desáté. Cestou jsme stavěli u dvou mostů (jeden z nich byl u Tovačova) a několikrát překonávali mělčiny zapříčiněné nedostatkem vody.

V jedenáct hodin jsme přistáli u soutoku Moravy a Bečvy. Důstojníci si uvařili kafe a všichni jsme poobědvali (k „velké radosti“ Tenisky, Viki a Žízaly)\*\* chleba s již zmiňovanou Májkou. Nedaleko tohoto místa se nacházejí rybníky, kam jsme měli v plánu jít se vykoupat, ale nenašli jsme vhodnou cestu, a tak jsme si zaplavali v Bečvě, která byla znatelně teplejší než Morava. Pak jsme zase vypluli.

Ve tři čtvrtě na dvě jsme zase zastavili. Tentokrát díky nádherné krajině. V tomto zákrutu to vypadalo jako z nějaké umělecké fotky v Africe. Proto od té doby nese naše označení Zambezi. Vyfotili jsme se na kládě trčící z vody (bylo jich tam nemálo), dlouho se máchali ve vodě a snad bychom tam i zůstali přes noc, kdyby nebylo tak brzy a měli bychom ještě dost pitné vody. Bohužel jsme tedy museli pokračovat dále\*\*\*.

Posvačili jsme na lodích, slunce svítilo jak pominuté a voda skoro netekla. Ve čtyři jsme zakotvili u loděnice Vodáckého oddílu Kojetín. Za drobný obnos jsme tam mohli zůstat přes noc a dokonce využít sprch a záchodů. Všichni jsme se tedy umyli a zkulturnili a holky pak uvařily večeři – hotového španělského ptáčka s rýží. Efendi byl jak v Jiříkově vidění (jako kdyby dostal suši, rostbíf, salát Caesar nebo cokoliv, co si představíte pod pojmem luxusní jídlo). Doteď byl zvyklý jen na tu Májku.

Po jídle jsme se vypravili do města na Kojetínské hody, které ovšem už končily. Zrovna ve chvíli, když Teniska uzřela skákací hrad a zaječela radostí, se hrad vyfouknul a zhroutil. Jekot se v té chvíli změnil v nářek. I tak jsme dostali rozchod, ale stejně jsme nakonec všichni spolu skončili v hospodě s kofolou nebo pivem a brambůrky. O půl deváté jsme to zabalili, vrátili se a přichystali se na spaní. Efendi, Teniska, Švestka, Viki, Pírko a Žízala si ustlali pod hvězdičkami, my ostatní jsme obsadili altánek. Ještě chvíli jsme zpívali (někteří) s kytarou, ale brzy jsme zalehli. Okolo jedenácté v noci se spustil déšť, takže se venkovní spáči přesunuli k nám. Bylo nám sice trochu těсно, zato sucho a teplo. A dokonce jsme se i vyspali.

## Pondělí – den čtvrtý

Každý den jsme vstávali čím dál tím později. Tento den to bylo deset minut po osmé. Poměrně v suchu jsme posnídali chleby s Májkou, rohlíky s nugetou nebo křupínky s mlékem. K tomu jsme vypili ovocný čaj.

Tentokrát jsme vypluli jako správní vodáci v jedenáct hodin. Stále krápal nebo pršelo. Proto za nás pádloval Robertek, zatímco se my ostatní krčili pod pláštěnkami a doufali, že to brzy přestane. Tohle byla ovšem ještě zábava oproti tomu, co nás mělo čekat.

Časem pršelo víc a víc. Později jsme zastavili v tábořišti u Míňůvského mostu. Mravenec něco natočil a rozhořela se debata o tom, jakou si postavíme klubovnu, loděnici, ... (tedy pokud na to někdy vůbec seženeme pozemky a peníze). Pak jsme vypluli. Za pouhých deset minut jsme přistáli u jezu Vodní elektrárna Kroměříž. Zase přišlo na řadu přenášení. Docela to šlo, jen spouštění lodí a snášení bagáže k lodím bylo poměrně obtížné, protože na mokré trávě a kamenech to dost klouzalo. Nicméně jsme všechno zvládli a mohli zase pokračovat do Kroměříže. V té době už nepršelo, bylo teplo a příjemně.

Po hodině jsme dorazili do Kroměříže. Hledání kotviště se nezdařilo, takže jsme projeli městem a zastavili před, jak to Švestka trefně nazval, „Jedovou chýší u vychlastané Baby Jagy“ (někomu může tento popis hospody a jakési číšnice přijít trochu hrubý a za to se těm osobám velice omlouvám, ale tak to prostě chodí). Tam jsme naštěstí nezůstali, vrátili se kousek proti proudu a zakotvili pod mostem (jak je naším zvykem)\*\*\*\*. Efendi, Mravenec a Švestka zůstali u lodí, zatím co my ostatní jsme se vydali do městského bludiště na nákup. Nakonec jsme skončili v Lidlu. Nejdříve jsme sehnali důležité suroviny a potom jsme se rozutekli doplnit si zásobu sladkostí. Pírko na sebe musela upozornit, protože už dlouho nic nenamočila, takže pohodila na zem chleba (zítrejší oběd).

Cesta zpátky byla trochu složitější, ale zdárně jsme se dostali zpět k řece a mohli zase vyplout. Za dobu naší nepřítomnosti byly lodě svázány do katamaránu, a tak jsme vyrazili a „poobědvali“ (ve třičtvrtě na pět) rohlíky, rajčata a tavený sýr. Nepršelo, takže jsme byli spokojení a hráli Kontakt.

Pak se spustil liják. A pršelo, krápal, místy lilo. Zase jsme měli víc štěstí než rozumu. Narazili jsme totiž na Vodácký klub Kvasice (jak Mravenec na počtvrté s velkým úspěchem přečetl)\*\*\*\*\*. Tam jsme se zeptali nejdříve na kotvení, na záchod a pak (dost neomaleně) i na to, jestli bychom tam nemohli přespát. Místní vodáci byli velmi vstřícní, takže jsme za večer dostali i jídlo (uzené s křenem, hořčicí a chlebem), mohli použít sporák a záchod a důstojníci se museli revanšovat tím, že pomohli dopít načatý sud piva, který jim zbyl z „jakési“ akce, včerejší, nedělní, Kvasické hody.

Švestka se tím pivem (mamlasovsky) skoro polil a když jsme si vzali polévku, stalo se to samé, tentokrát úplně. Mezitím jsme jim ukazovali náš web a fotky, aby věděli, co si to pozvali do klubovny. A oni nám pak pustili videa ze svých akcí (jednou z nich byla třeba Kvasická neckiáda). Efendi se hned jedním videem inspiroval (tzv. „Aquabely na suchu“ ho naprosto uchvátily).

Taky jsme zavolali Bubíkovi, která nás letos nedoprovázela. Mezi řečí slíbila, že příští rok pojede. Velmi dobře se bavíme a to navíc v suchu a teple. Asi o půl jedenácté jsme my, poddůstojníci a mužstvo, ulehli a vesele blbli. Teprve až po Efendiho důrazné výhrůžce, že kdo bude dělat bordel, si s ním půjde zacvičit ven do deště na molo, jsme se umoudřili a raději urychleně usnuli. V té době skoro padaly trakaře a ven by nás nikdo nevyhnal ani bičem.

## Úterý – den pátý

Tentokrát jsme vstali až v osm čtyřicet. To ale nic nezměnilo na tom, že se nikomu vůbec nic nechtělo. Když jsme se vyhrabali z teploučkových spacáků, rozhodli jsme se využít možnosti ohřát vodu a posnídali jsme instantní ovesnou kaši. Někteří se pak ještě dojedli polévkou.

Chtěli jsme tam zůstat po zbytek puťáku, ale museli jsme zase vyplout. Rozloučili jsme se s Kvasicemi a pohostinnými kvasickými vodáky za velmi vydatného deště. Naše nálada pomalu klesla pod bod mrazu. Každý si přál (nebo minimálně já) být doma nebo alespoň někde v suchu a teple.

Robertek nás hbitě za půl hodiny dovezl k jezu. Vzhledem k vzdálenosti přenášení a množství srážek jsme usoudili, že počkáme, a nacpali jsme se do altánku v Klubu vodních sportů, nad hrází. Tam jsme i poobědvali chleba se šunkou a banány, které jsou bohatým zdrojem draslíku, a čekali, jestli přestane pršet. Nepřestalo.

Ze strachu, že se rozprší ještě více než předtím, jsme se rozhodli začít už za drobného mrholení. Přenášení nebylo nijak příšené, jen opět klouzala tráva i kameny na svahu a dráhu nám křížila silnice. Pak se nebe konečně zavřelo. Ale abychom nebyli zas až tak moc suší, vytáhla si Pírko karimatku a vzápětí ji hodila do vody („kupodivu“) a pak zpátky na loď.

Po nedlouhé plavbě jsme přistáli v Otrokovicích. Tam se šestičlenná výprava vydala na nákup jídla a gumiček pro Pirouše. Já, Grey a Efendi jsme zatím nasadili na loď stříšky, kdyby začalo pršet (což také pak začalo). Vrátili se jen Švestka a Mravenec s Piroušem. Holky ještě bezodkladně běžely nakoupit fixy. Mezitím si Pírko vlezla na loď, dřepěla tak na dvou centimetrech čtverečních mokrého dřeva a hledala v barelu hrnek. Pojala jsem podezření, že se asi chce vykoupat, když nám předvádí takové husarské kousky, bohužel se však její vystoupení obešlo bez jekotu a hlasitého Šplouch! Když se holky vrátily, mohli jsme zase vyplout. Jen Švestka trucoval, protože byl sám na přídi, oddělený barely.

Při cestě bylo u nás na Luňákovi ticho (Pírko se vyměnilo s Greyem), zatímco Krahujec se doslova otřásal smíchy. Později, když jsme dorazili do Napajedel, vyskočili jen hácci (když prší, žádný rozumný člověk na déšť neleze, pokud nemusí), ale lodivod rozhodl, že tohle není dost hezké místo a že budeme pokračovat. Chtěli jsme najít nějakou další budovu, kde bychom se mohli vyspat v suchu.

O hodinu plavby dál, při které se Krahujci smáli jako kdyby na něčem jeli (a loď to nebyla) a Luňáci ji využili ke spánku, odpočinku, psaní lodního deníku a jiným bohu libým věcem, jsme našli místo k přespaní vhodné. Byl to KČT Klub kanoistiky a vodních sportů Napajedla, přesněji stříška na způsob podloubí, pod kterou jsme si ustlali. Ohřáli jsme si guláš a uvařili horký čaj (někteří ho labužnický pili s mlékem a cukrem). Pak se jsme se bavili hrami jako je Macháček nebo Co by to bylo, kdyby to bylo. V suchu (jen v suchu, teplem se tam nic nazývat nedalo) jsme ulehli a po půlhodině diskuze za uklidňujícího bubnování deště usnuli.

## Středa – den šestý

Efendiho „Hej hola, je čas vstávat!“ dnes na nikoho nefungovalo, takže nás nechal spát ještě deset minut (poprvé nás budil v osm). Když jsme už trochu byli při vědomí, na spacích a karimatkách jsme připravili vánočky s nutellou. Efendi a Grey v rychlosti posnídali a běželi koupit olej do Robertka. My ostatní jsme se zatím pokusili zkazit Švestku, stejně jako jsme to udělali s Kečupem (Orangutanem) minulý rok. Bohužel se nezdařilo. Nebo ano?

Jakmile Efendi dolil olej, naložili jsme bagáž i sebe do lodí a za drobného mžení vypluli. Všechny pomalu začala opouštět dobrá nálada. Přece jenom jet v mokru dva dny v kuse už nás moc nebavilo. Po nějaké době jsme dorazili do prvního zdymadla Spytihněv. Zdárně jsme ho překonali a konečně byli na Baťově kanále!

Kousek za plavební komorou jsme přistáli. Holky zůstaly hlídat a my ostatní jsme se vydali na lov hospody. Hospodám se ale očividně do deště taky moc nechtělo, takže jsme si jen za menší obnos popovídali s Johnym (Johnny servis) a vydali se na cestu. Plavbu nám trochu zpestřily kachny, Krahujci se bavili a Švestka si dal dvacet.

O půl jedné jsme zakotvili před hospodou U Rybičky v Babicích\*\*. Milá paní hospodská otevřela jen kvůli nám, čehož jsme využili a dali se kafe (důstojníci) nebo horkou čokoládu (ostatní). Poobědvali jsme chleba s masem z konzervy a nakrmily zdejší hejno kachen. Po obědě jsme vyrazili směr Uherské Hradiště. Opět se rozpršelo, ale plavební komorou v Babicích jsme projeli bez větší újmy. Jen za komorou se rozezněl po celém kanále dívčí jekot, pocházející zřejmě z Krahujce. Pirouši si pořídila nového domácího mazlíčka – pavouka. Ten byl okamžitě vhozen do vody a plavba se vrátila do normálu.

Abychom mohli proplout tento den již třetí komorou – Huštěnovice, museli jsme vzbudit Švestku, který snil pravděpodobně o švestkovém sadu nebo něčem podobném. Vše jsme zvládli a za mírného mrholení přistáli v Uherském Hradišti v přístavu Staré město. Po krátké poradě v hospodě se rozhodlo, že Švestka a my mladší osmnácti let se půjdeme umýt do hradišského aquaparku a Efendi a Greyem pohlídají loď a využijí sprchy zde v hospodě.

Za deště jsme dorazili do aquaparku. Byl úžasný. Vyzkoušeli jsme oba tobogány, prozkoumali venkovní bazén, vyfotili fotku pod vodou a zaskákali si ze skokánek. Strávili bychom tam klidně celý den. Cítit se čistý bylo tak krásné! Efendi s Greyem zatím propluli plavební komorou a přistáli ve Veslařském klubu Morávia (z Baťova kanálu přepluli na Moravu).

Už po několikáté tuto expedici jsme se řídili heslem: „Dobrý den! Nemáte trochu vody? Já mám takový hlad, že bych u vás přespal.“ a to úspěšně\*\*\*\*. Efendi nám zařídil přespání v místní loděnici veslařů. Opravdu jsme měli štěstí, nikomu se nechtělo spát v mokré lodi. Přenesli jsme si tedy věci do skladu veslic a rozložili si tam i mokré oblečení. Holky se pak vydaly na nákup, důstojníci pomáhali vlastníků klubu uklízet dřevo a my zbylí jsme vařili rajskou polévku a čaj.

Souběžně s holkama přišla i dobrá zpráva. Co dobrá, výborná! Díky pomoci se dřevem jsme mohli spát v teple v posilovně! Okamžitě jsme se najedli a přestěhovali. Samozřejmě jsme museli vyzkoušet všechno nářadí. Švestka tedy učil Žížalu boxovat, všichni jsme si zaveslovali na trenažéru, Pírko visela hlavou dolů z tyče a Viki dělala shyby. Když nás to omrzelo, zalehli jsme do předem nachystaných spacáků. Vlastně jsme se spíš přikryli, protože bylo neskutečné horko. Na dobrou noc jsme si ještě poslechli Pohádky z mechu a kapradí a spokojeně usnuli.

## Čtvrtek – den sedmý

Ve čtvrtek se nám Efendi rozhodl hned ráno vypálit zrak tím, že rozsvítil všechna světla v posilovně a do toho nám začal cpát do hlavy, že Robertek dnes musí ujet dvacet kilometrů a my pak ještě dalších osm a ještě nás čeká přenášení a bla bla bla bla. Když jsme ani po tomto mučení nejevili známky života, Gray si nás zblízka vyfotil (bleskem) a to nás už probudilo dokonale.

Sbalili jsme se, snědli rohlíky se salámem a okurkou a dali poslední sbohem Veslařskému klubu Morávia. Někteří (konkrétně Švestka, Žížala, Viki a Pírko) si vybalili brusle a jeli po vlastní ose. My, zbytek, jsme se nalodili na loď, teď už bez stříšek, a taky vyjeli. Slunce konečně zase svítilo, ale teplota byla spíš podzimní. Protože Pírko nebyla na lodi přítomna, rozhodla se ji Teniska zastoupit a vykoukala svůj polštářek v nyní ne moc čisté vodě.

Plavební komorou Kunovský les jsme projeli bez problému. Teniska i Mravenec dokumentovali. Za komorou jsme se setkali i se sportovní skupinou a šli jsme se podívat na osla a do hospody. Uspěli jsme jen s oslem, hospoda byla zavřená. Trochu jsme prostřídali složení skupin (vyměnili jsme Viki a Pírko za Efendiho) a opět vypluli. Ještě před dalším zdymadlem jsme nabrali v Kostelanech bruslaře a pak jsme propluli komorou v Nedakonicích.

O půl jedné jsme na chvíli zastavili v Uherském Ostrohu, kde si šly holky s Pírkem nakoupit pití (voda z Uherského Hradiště jim nechutnala). My ostatní jsme nedbali na krásy tohoto historického městečka (je opravdu krásné) a do příchodu holek a odjezdu čekali v hospodě. Za Ostrohem nás čekala další komora, která pro ten den rozhodně nebyla poslední.

Po půlhodině plavby jsme dorazili do Country Mississippi Ranče. Tam jsme si jen popovídali s Johnym a Grey se nechal pokopat oslem. Brzy jsme opět vyrazili, abychom se mohli naobědvat (čokoládových croissantů) na lodi. Slunce pražilo a teplota stoupala.

Ve dvě hodiny jsme propluli plavební komorou a zakotvili v přístavu ve Veselí nad Moravou. Všechno bylo hrozně drahé (za vodu, kterou jsme si napustili, jsme platili padesát korun), ale taková malá náplast byla Švestkově-Efendiho oblíbená houpačka (takové hnízdo zavěšené ve vzduchu (asi to z tohoto popisu nepochopíte, pokud jste to neviděli)), takže alespoň něco. Za hodinu jsme zase vyrazili.

Po asi pěti kilometrech jsme dorazili ke křižovatce Moravy a Baťova Kanálu. Propluli jsme plavebními komorami Vnorovy 1 a Vnorovy 2\*\*\*\*\*. Pokračovali jsme po Baťově kanálu a pak slepým ramenem k jezu, který jsme dnes museli přenést. Přenášeli jsme asi hodinu a půl a nebylo to úplně jednoduché, protože svahy byly po dešti blátivé, klouzaly a navíc na sebe dneska byli všichni nabroušení (asi se opožděně projevila deprese z deště), takže jsme byli rádi, když jsme mohli zase vyplout, tentokrát na pádla. Pluli jsme asi hodinu (voda díky dešťům stoupala, takže byl občas i proud a řeka tekla) a hledali jsme místo s vysokými pískovými stěnami a nahoře s borovicovým lesem, kde Efi před sedmi lety tábořil. Bezúspěšně, a tak jsme o půl sedmé zakotvili na jedné plážičce.

Já jsem se vrhla na uspořádání barelů, štválo mě, že nikdo neví, kde co je. Ostatní se věnovali vaření večeře, uklízení lodí, utíkání před pavouky, nadávání na písek a průzkumu pláže. Povečeřeli jsme kuře na smetaně (!) s těstovinami a připravili se na spaní. Efendi, Pírko a Grey se statečně rozhodli spát venku, ale Efi pak změnil názor a ulehl se mnou i Švestkou na loď.

Večer jsme ještě zpívali s kytarou, ale byli jsme po dnešku vyčerpaní, takže jsme šli brzy spát. Když jsme se však chtěli uložit ke spánku, čekalo nás nepříjemné překvapení. Voda za večer klesla nejméně o patnáct centimetrů, takže naše lodě byly úplně na suchu. My jsme si Luňáka trochu šoupli na vodu, asi do poloviny, ale Krahujci se na to úplně vykašlali a šli spát.

## **Pátek – den osmý**

Ráno bylo jako každé jiné. Posnídali jsme vafle s marmeládami a nutellou, pokusili jsme se sbalit za dvacet minut (takhle se na svých výpravách musel balit Švetka, když byl mužstvo, ale my tak vycvičení ještě nejsme) a vyjeli poměrně brzy – už o půl desáté.

Hned za dalším meandrem Moravy jsme uviděli to místo. Obrovská nádherná pláž naproti snad dvacetimetrovým pískovým stěnám. Ten pohled bych vám skutečně přála. Je to tam vážně nádherné. Lodivod bohužel rozhodl, že budeme pokračovat.

Už jsme nejeli tak rychle jako včera, voda totiž přes noc ještě klesla (dohromady nejméně o třicet centimetrů). Při dostatečné hloubce jsme nasadili Robertka a dojeli do kotviště Rohatec. Tam jsme popíjeli kofolu a pivo hodinu a půl a taky nechali vyschnout stříšky. O půl jedné jsme vyjeli a položili si mezi lodě paluby. Na nich jsme připravili oběd (všechny možné zbytky, které jsme namazali na chleba) a taky ho zkonsumovali. Bylo příjemně teplo a slunce svítilo celou cestu do Hodonína. Tam jsme zase zakotvili a šli do města na nákup a na zmrzlinu, kterou nám koupil Švestka (umluvili jsme ho, že nám to přece slíbil). Grey zůstal u lodí a dal si pivo.

V půl čtvrté byl čas zase vyrazit. Museli jsme dnes přenést lodě z Moravy na Baťův kanál. Malou říčkou jsme pluli proti proudu, dokud to šlo, abychom nemuseli přenášet tak daleko, a pak vytáhli lodě a všechno přenesli. Trvalo to jen asi hodinu a čtvrt. V šest už jsme zase byli na Baťově kanále a vesele si pluli na Robertka. Na lodi jsme strávili jen půl hodiny, protože jsme dorazili do Sudoměřic k Výklopníku. Využili jsme Johnyho i sprchy (místního zařízení) a povečeřeli párky. Protože jsme kvůli strmým břehům nemohli vytáhnout lodě, nechali jsme je svázané, nasadili stříšky a ustlali si pod širákem (což, vzhledem k zimě a blátivé zemi nebyl až zas tak dobrý nápad, jak jsem si zezačátku myslela).

## Sobota – den devátý

Ráno měl Efendi připravenou další geniální hlášku na buzení. Kromě „Hej hola, je čas vstávat!“ používá taky (a to možná ještě častěji) „Hopky, hopky, hopky, ven z rodinné hrobky!“. Neochotně jsme se vyplazili z teplých spacáků a připravili se na poslední den plavby. Po jablečném a tvarohovém závinu, který jsme měli k snídani, dostali všichni nějak moc velký příval energie a chtěli si vylézt na rozhlednu (Baťův výklopník). Já, Teniska, Žízala a Viki jsme zůstaly dole, ostatní si vyběhli na krátkou návštěvu do oblak.

Vyjeli jsme až o půl jedenácté. Slunce svítilo, ale zase byla dost zima. V plavební komoře Petrov jsme si alespoň užili trochu legrace s Pírkem a její sítkou na ryby\*\*\*\*\* (jak Efi trefně prohlásil: „Pírko loví ryby. Posádka loví Pírko.“).

Za Petrovem bylo koryto Baťova kanálu dost úzké. V době oběda jsme pro jeho přípravu opět využili paluby mezi loděmi, což se ukázalo jako velká chyba. Velkou rychlostí (možná i dvojnásobnou, než je maximální povolená rychlost, 8km/h) kolem nás projelo, nebo spíš proletělo, plavidlo Státní plavební správy a vzniklé vlny nám spláchly chleby s masem, co jsme měli mít k obědu.\*\*\*\*\*

Kousek dál jsme přistáli ve Strážnici a tam poobědvali zbytek jídla, které jsme vodě ubránili. Teplota nesnesitelně stoupala, ale bylo to mnohem lepší než ty lijáky před pár dny. Potom jsme Švestku zanechali v lodní cukrárně Bonbon (ať hlídá, lodě, ne tu cukrárnu) a s Efendim jsme zašli koupit Strážnické brambůrky od Hobzi (ty nám „slíbil“ stejným způsobem, jako předtím Švestka zmrzlinu).

Ve dvě hodiny jsme vypluli směrem plavební komory Vnorovy 2 a 1. Odtamtud jsme si neodnesli moc hezký zážitek. Stáli jsme totiž za lodí přibližně stejné velikosti, jako byl náš katamarán, s motorem s devadesáti koňskými silami (čtyřicet pět krát více, než náš Robertek). Dokážete si asi představit, jak nesnesitelně to čudilo a smrdělo. Před zdymadlem Vnorovy 1 jsme sice zajásali, protože čudiči odbočili na Moravu, ale po chvíli se vrátili a zařadili se za nás. Takhle jsme se navzájem předjížděli ještě pár hodin.

V této komoře jsme stoupali a to dost rychle, takže to s námi házelo. Načež se zatáhlo a začala být zima. Ordinární plavbu skrz plavební komory Veselí nad Moravou, Uherský Ostroh a Nedakonice jsme si zpestřovali loupáním, jezením, ale nejvíce střílením kukuřice po ostatních lodích.

V půl sedmé jsme zakotvili v Kostelanech. Tam jsme zůstali. Nachystali jsme si spaní pod širákem (opět z důvodu příliš strmého břehu), navečeřeli se a šli naposled do hospody.

V hospodě jsme se chtěli dívat na Harryho Pottera, ale, k mému velkému rozladění, televizi místní štamgasti přepnuli na jakýsi nudný fotbalový zápas. Co se dalo dělat, že. Dopila jsem si svou malinovku, vytrhla ostatním mobily ze zásuvek (jinak by dozajista neodešli) a vydali jsme se pryč od wifi, k lodím. Ještě nás čekala poslední noc a den.

## Neděle – den desátý

V neděli nás Efendi pro změnu nebudil, i když vstal brzy, protože s Greyem potřebovali stihnout vlak do Olomouce, aby mohli přivést auta. Najedli se bramborových lupínků (pečivo už nebylo) s paštikou a vyběhli. My jsme se ještě nějakou dobu váleli, pospávali nebo hráli Králíčka Azurita\*\*\*\*\*, ale někdy po osmé jsme vstali a připravili speciální snídani – trojbarevné vánočky (s nugetou a dvěma druhy marmelády). Výborně jsme se najedli, sbalili a začali s úklidem lodí. Rozvázali jsme náš katamarán a vytáhli obě devítikánoe na břeh. Pak už jsme jen čekali na Efendiho a Greye.

Když přijeli, naobědvali jsme se čínské polévky, naložili lodě na vozík, bagáž do lodí a sebe do aut. Naposledy jsme se pokochali pohledem na Bařův kanál a (po krátké zastávce ve skanzenu v Modré u Uherského Hradiště) se rozjeli domů.

Letošní expedice se opět vydařila. Sice ne tak, jak jsme původně plánovali, ale i tak jsme si to všichni moc užili. A já už se těším na příští rok!

## EXPEDICE MORAVA

14. - 23.srpen 2015, Olomouc – Hodonín – Kostelany nad Moravou, „devítikánoe“ C9 Krahujec a Luňák, dvě posádky (pět a čtyři, 3x důstojníci, 3x poddůstojníci, 3x mužstvo), upluto 157 ř.km.

Srdce, Albatros Vřesina

\* Již výše zmíněná nerozlučná trojice Teniska, Žížala a Viki. Dále zmiňované jen jako „holky“.

\*\* Holky (a vlastně i já) si od minulého put'áku extrémně oblíbily Májku. Nenávist ani po roce neodezněla. (technická poznámka: Májku vyrábí Hamé v Babicích, nedaleko odsud)

\*\*\* Odtamtud taky pochází hláška: „Každý, kdo to dělá Mravencovi, je úchyl!“ (To řekl, myslím, Švestka.) Žbluňk! (V té chvíli sebou pleskl Mravenec do vody.) „Až se z toho Mravenec utopil!“

\*\*\*\* Celou expedici jsme měli ve zvyku kotvit nebo dokonce spát u mostů (v extrémních případech přímo pod nimi).

\*\*\*\*\* „Kotevnice! Ne, kvalifikace! Kvasnice! Kvasice!!“

\*\*\*\*\* Použili jsme to už v Kvasicích a tak trochu v Napajedlech (akorát bez vědomí majitelů).

\*\*\*\*\* K tomu se vážou příběhy „Kterak zůstala Viki viset na laně v plavební komoře“ a „Pouze Bubík hraje v našem oddíle na kytaru od doby, kdy byl Grey rozšlápnut Mravencem“.

\*\*\*\*\* Pírko si totiž v domnění, že na to bude čas, vzala síťku na lovení ryb. Většinou nebyla příliš úspěšná. A ta síťka nás otravovala celou expedici.

\*\*\*\*\* Poznámka: Podat stížnost!

\*\*\*\*\* Milá hra, při které se spáčí ve spacácích přes sebe válí. Někdy známá jako válce.